

*Rodina Hakai, pekelníci, zal. Taiwa 134
Způsobíme řádné peklo i smolné dny vašim nepřátelům
Provedeme osobně
Ceny po konzultaci*

„Pekelníci, jo?“ řekla démonka, která sledovala kurzivní písmo svitku s vizitkou rodiny Hakai. „Je ten příběh pravdivý doslova, nebo je to jen mytické převyprávění?“

Hjó Hakai, třiatřicátá pekelnice, znala Záznam v démončiných pařátech nazpaměť stejně jako všichni z rodiny Hakai před ní, takže věděla, že ten příběh je pravdivý dost a dost a že na něm opravdu záleží.

Nahlas však nic neřekla. Právě totiž zažila šok z toho, že před několika vteřinami našla ve své vlastní pracovně, u svého vlastního stolu, démonku – právě *tu*, která uvěznila její vesnici v nekonečných smyčkách krutých zim. A tenhle šok jí sebral slova z úst. Démoni z příběhů byli lidožravé obludy, šílené

z bezedného hladu, který byl jejich daní za požívání ovoce hitodenaši. Neměli by tiše listovat v rodinných archivech rodiny Hakai a dokonale číst starobylé písmo.

Hjó si démonku prohlížela – její oči, zuby, lehké pohyby, nelidský lesk jejích vlasů. Změnilo se něco? Čeho se má Hjó bát?

„*Bohové štěstí potrestali První-z-nás za to, že zabila bohy nemocí, chudoby a hniloby – neštěstí,*“ četla démonka nahlas. „*Příliš pozdě poznala, že štěstí nemůže existovat bez neštěstí. Když zabila bohy neštěstí, ohrozila i životy bohů štěstí. Štěstěna ji proklela, aby se stala První-z-nás – aby sama byla původcem neštěstí namísto oněch bohů, které zničila. Její dcery zdědily její prokletí. Její synové zdědili její zbraně. Rodina Hakai se včetně svých dcer a synů nikdy nezbaví jejího zločinu a musí nést její památku s povinností viny.*“ Démonka vzhledla od svitku. „Dělat z tohoto domnělého prokletí rodinný podnik mi nepřipadá nijak zvlášť kajicné.“

„Na tom prokletí není nic ‚domnělého‘.“ Hjó konečně našla hlas.

Démonka si ji chladně prohlížela. „Je v tobě zapečetěna veškerá moc starých bohů neštěstí – a přesto jsi proti mně ani trochu z té moci nepoužila.“

„Takhle pekelníci nepracují.“

„Ne. Myslím tím, že by to nebylo *prokletí*, kdyby to bylo tak výhodné.“ Démonka vložila svitek do schránky. Z jejích lesklých vlasů se linul nakyslý pach staré krve a hniјících květin a Hjó potlačila nutkání utéct. „Škoda že si tvoji sousedé nepamatují, co se jim má stát. Jinak by tě už pověřili, abys je pomstila jejich jménem, hmm?“

Venku vesničané rozbíjeli led, vytahovali zamrzlé rolety a vítali se navzájem s rozbřeskem. Nikdo netušil, že tento den

už prožili, že Hjó dokáže předpovědět každé prasknutí ramouchu, každý obrat vran na obloze – že ví, jak každý z nich vypadá v okamžiku smrti.

Démonka naklonila hlavu. „Kolik už je to zim, Hjó Hakai, co jsem celou vesnici proměnila ve svůj sad? Kolikrát jsi sledovala, jak tvůj lid trpí kletbou hitodenaši? Pět zim? Šest?“

Osm. „Zmlkni.“

„Víš, nikdy jsem nezabýjela tvé vesničany. Ani jednoho. Za žádnou z těch zim.“ Démonka zvedla ocas a pohrávala si s jeho koncem. „Hruška hitodenaši je parazitická kletba. *Chce* udržet své lidské hostitele naživu, žít se kletbou v jejich srdcích. Tím, že jsem zasela semínka, aby se tví přátelé proměnili v mé stromy hitodenaši, se jim dostalo věčného života. Spálení těch stromů do základů, to je to, co pokaždé tvé vesničany zabije – a to všechno je práce tvoje a tvého bratra. Moje ne.“

Hjó zatnula pěsti. Nehty se jí zaryly do dlaní. „Čím jsme si tohle *zasloužili*?“

„Na totéž jsem se ptala už před osmdesáti lety, za Pekelné války na Zemi. Co jsem kdy udělala, že si nikdo nemyslí, že můj lidský život stojí za to, aby ho prostě... nechal na pokoji?“ Poškrábala se na hlavě a pak pokrčila rameny. „Sedni si, Hjó Hakai. Mám pro tebe návrh.“

„Necháš vesničany žít?“

„Na to už je pozdě – v jedné smyčce prostě zemrou a jsou mrtví nadobro. Ale ty a tvůj bratr...“ Démončiny černožlaté oči nemrkaly. „V každé smyčce jsem se vás oba snažila nakazit hitodenaši, ale nikdy se to neujalo. Vlastně je to ironie osudu. Přišla jsem až sem, abych viděla, jak vy dva poznáte, jaké je hitodenaši věčné utrpení, a právě vy dva jste vůči němu imunní. Pche!“